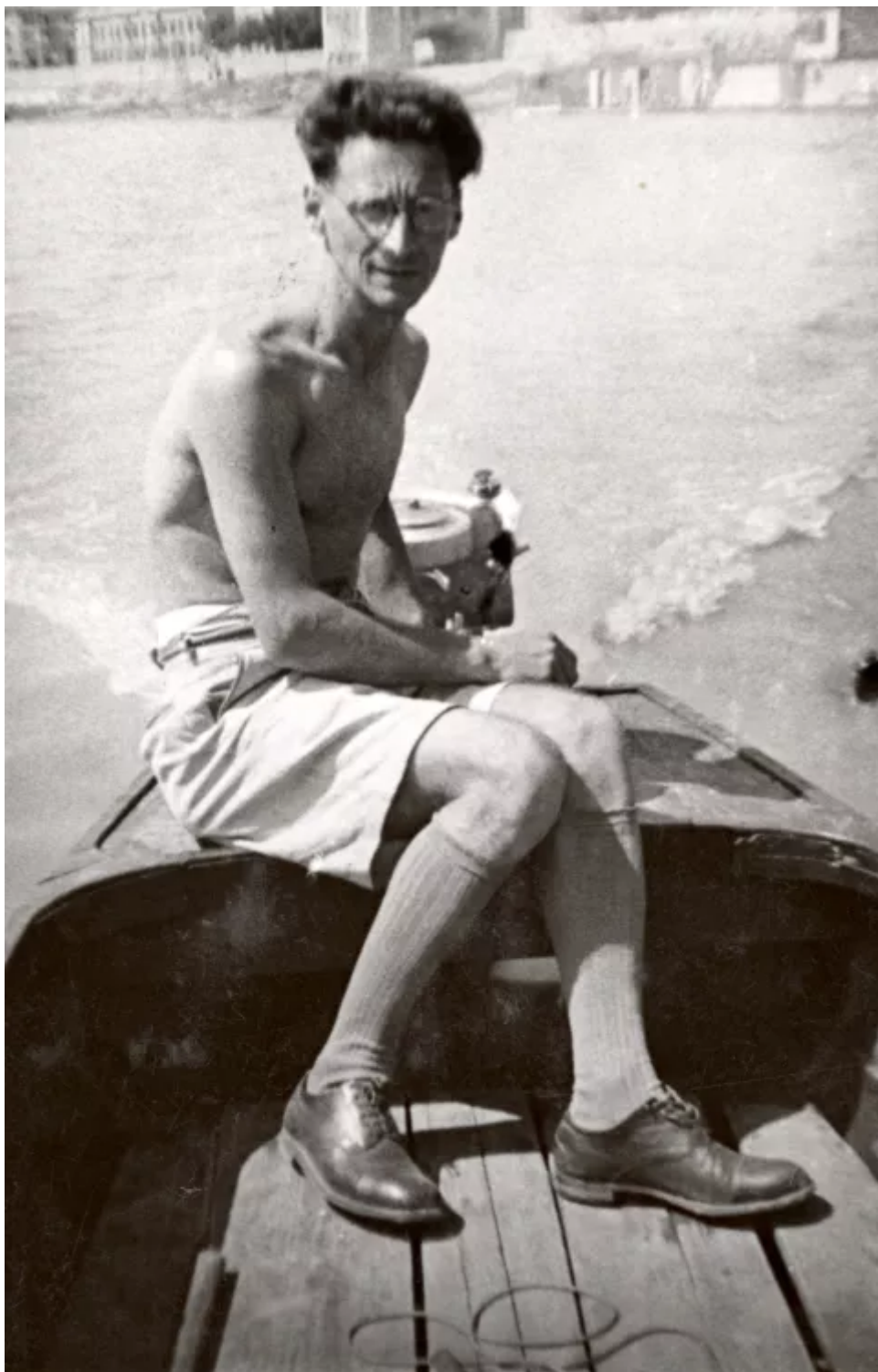

Szöllős László A Tiszán

A képen apám ül egy motorcsónakban.

Apukám az imádatom tárgya volt. Vasárnap délelőttönként elvitt sétálni, és olyankor mesélt, magyarázott. A háború alatt nem volt csokoládé, két dolgot lehetett venni: marcipánt, ami lila celofánba volt csomagolva, és pörkölt mogyorót, cukorbevonattal. Akkor kaptam egy marcipánt, és apu elmesélte, hogy a marcipán úgy keletkezett, hogy valami várban, ahol kifogyott az ennivaló, és csak mandula, cukor meg nem tudom, mi volt, a szakács feltalálta a marcipánt. Vagy így volt, vagy nem, de olyan érdekesnek találtam. Engem apám Mócsing Janinak hívott, amiben az is benne volt,

hogy bizony nem ártott volna, ha fiú leszek. Mondogatta is néha az anyu, hogy apu fiút szeretett volna.

A háború utáni években, egészen 1949-ig, ameddig fel nem ment Pestre dolgozni, az apámmal nagyon sokat voltunk együtt. Ő tanított meg biciklizni, és együtt bicikliztünk mindenfelé Szeged környékén. Tanított úszni, evezni. Vett egy egypárevezős csónakot, olyan gurulóüléssel, amit a Tisza-parti úszóház csónakházában tartottunk. Sokat eveztünk, tavasszal például, amikor nagyon áradt a Tisza, akkor beveztünk az elárasztott fűzfák közé, és ott lavíroztunk. Nagyon érdekes volt. Általában az úszóházba jártunk le nyaranként, volt, hogy minden nap, amikor nagy meleg volt. Ott a gyerekeknek egy külön, "kosár" nevű elkerített része volt, ahol tudtak lubickolni, de aztán mikor már jól úsztam, akkor az apám levizsgáztatott. Ez abból állt, hogy felvitt csónakkal egy kilométerre az úszóház fölé, és csónakkísérettel a Tiszában le kellett úsznom vissza az egy kilométert. És akkor azt mondta, hogy most már kimehetek a szabad vízre, mert elég jól tudok úszni.